

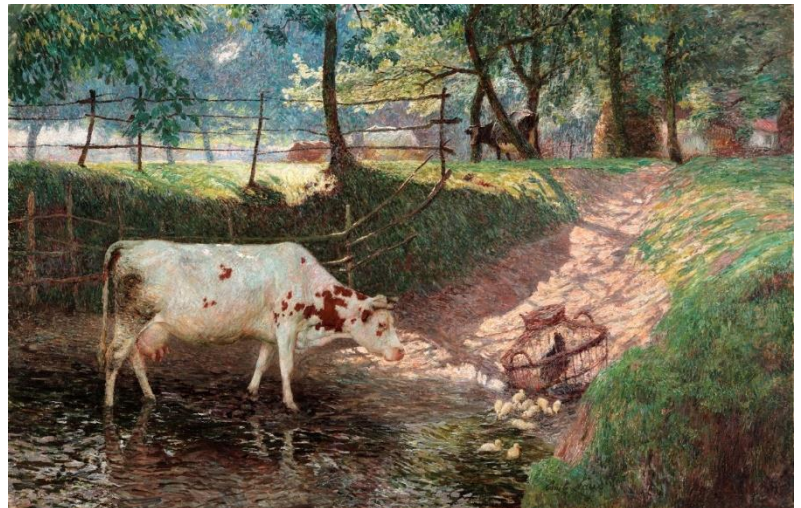
Kunstdorp Grimbergen VZW is een vereniging die het artistiek erfgoed van Grimbergen (de deelgemeenten inbegrepen) wil bestuderen, beschermen en laten uitstralen. In deze nieuwsbrief presenteren we u dat erfgoed en informeren we u over onze activiteiten.

Beste kunstdorpvrienden,

Dit jaar genieten wij erg vroeg van de zon. Net als altijd is het de lente die de winter overwon. En met de zon komt het licht.

In de vorige editie sprak ik jullie over de prins van het luminisme, Emile Claus. De tentoonstelling in het Mudel is inmiddels voorbij, maar wat hebben we genoten van deze pleinairist die als geen ander het 19de eeuwse cultuur- en natuurlandschap schilderde.

In een artikel van De Standaard weekblad van 11 januari 2025 vertelt Guido Tack over de ontstaansgeschiedenis van landschappen die Claus schilderde en over wat er nog van rest.

Een bietenkar getrokken door koeien? Ja niet elke boer had het geld om ossen voor de kar te spannen. En het waren koeien van het Oost-Vlaamse roodbonte ras, een dubbeldoelras, een koe die zowel vlees als melk moest opleveren. Door schaalvergroting is deze soort volledig verdwenen.

En waarom schilderde Claus populieren met zo'n petieterig kruintje? Omdat de eiken, beuken, essen en olmen massaal vervangen werden door canadapopulieren die elk jaar werden gesleund wat dan massa's snoeihout opleverde om mutsaards mee te binden die werden gestookt in bakovens.

Claus schilderde ook lieflijke landschappen, bloemen plukkende kinderen in een landschap dat vandaag helaas verdwenen is. Pleinairisten schilderden wat zij zagen, het zijn de portrettisten van een veranderend milieu. Gelukkig bleven hun schilderijen overeind.

Marc Van Godtsenhoven
voorzitter KunstDorp Grimbergen

EEN GEUR VAN HEILIGHEID : INKIJK IN DE ABDIJ. (2)

In onze vorige Nieuwsbrief stonden wij even stil bij een schilderij dat een tafereel in de pandgang van de abdij voorstelt. Wij merkten toen op dat kunstenaars maar zelden toegang vonden tot het hart van de abdij, hetgeen dit schilderij zo bijzonder maakte. Discretie heette dat toen, vandaag noemen wij dat eerbied voor privacy. Wat de kerk zelf betreft is het een heel ander verhaal. Als gebedshuis en als monument is zij vrij toegankelijk. Daar willen wij vandaag wat dieper op ingaan.

De nieuwe abdijkerk die in 1700 in gebruik werd genomen is een toonbeeld van barokarchitectuur. En ja, ze bleef onafgewerkt: het schip is maar half zolang als gepland en de monumentale ingangspartij ontbreekt helemaal, net als de torenspits. Dat belet niet dat deze kerk als oord van gebed en somptueuze vieringen op adequate wijze haar rol als instrument van de contrareformatie vervult.

In die geactualiseerde vorm van het katholicisme wordt de architectuur volledig ingezet in het uitdragen van een boodschap van triomf en zelfzeker optimisme. Kom naar de kerk en aanschouw nu al een voorspiegeling van de Hemelse Heerlijkheid. Voor dit goddelijke schouwspel wordt een vernuftige scenografie ingezet en de regisseur hiervan is de architect. In tegenstelling tot haar voorgangsters uit de romaanse en gotische periode baadt de barokkerk in licht.

Net als in het theater wordt de blik van de gelovige onweerstaanbaar gefocust op de plek van de handeling, daar waar het sacrale tastbaar aanwezig is: het hoofdaltaar, achterin het gebeeldhouwde schrijn van het hoogkoor.

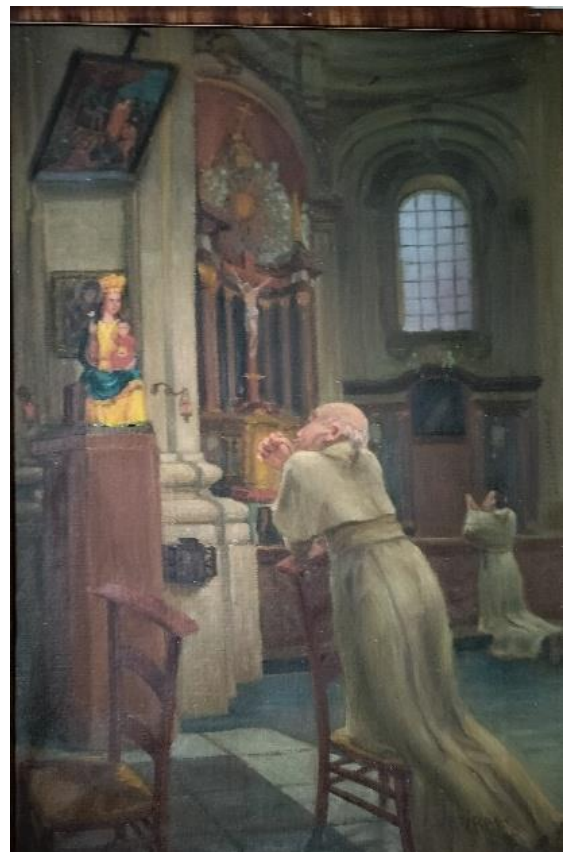
Kunstenaars zijn vertrouwd met de klassieke scenografie. Zij bouwen zelf composities op, voeren de toeschouwer naar het hart van hun werk. Hoe evenwichtig en doelgericht de opbouw van onze kerk ook is, die hoofdas beelden zij niet uit; zij zouden immers in herhaling vallen en het effect van het origineel niet kunnen evenaren.

Het schildersoog speurt verder dan de doorsnee-ervaring. De blik van de kunstenaar is eigennig, op zoek naar een meer persoonlijke gezichtshoek.

Neem nu Gerard Vanraes (1899 – 1964) . Wij konden vroeger al kennis maken met zijn werk (zie Nieuwsbrief nummer 8, lente 2024). Bij herhaling heeft hij in de Sint-Servaasbasiliek geschilderd. Beroepshalve was hij decorschilder bij de Koninklijke Muntchouwburg. In het barokinterieur bevindt hij zich op vertrouwd terrein. Met kennersoog geniet hij van de theatrale inkleding, met die weelde aan kleuren en materialen, culminerend in het hoogkoor met zijn subtiel uitgebalanceerde lichtinval. Het inspireert hem en hij komt er keer op keer terug, met verfijnde accentverschuivingen.

Aanvankelijk beeldt hij de kerk uit als een plaats van gebed. Norbertijnen, goed herkenbaar, in hun wit ordekleed zijn uiteraard aanwezig in die ruimte die hun dagelijkse thuis is; het zijn soms niet meer dan witte stippen op de achtergrond.

Ongewoon is dan een schilderij met een biddende geestelijke op de voorgrond. Wij herkennen in hem pastoor Daniël Delestré (1881 – 1967). Hij is in gebed voor een Mariabeeld dat bekend staat als Onze-Lieve-Vrouw onder de Toren, een beeld waarmee hij een bijzondere band heeft. Hij heeft immers het verloren gewaand beeldje teruggevonden en ervoor gezorgd dat het vakkundig gerestaureerd werd.

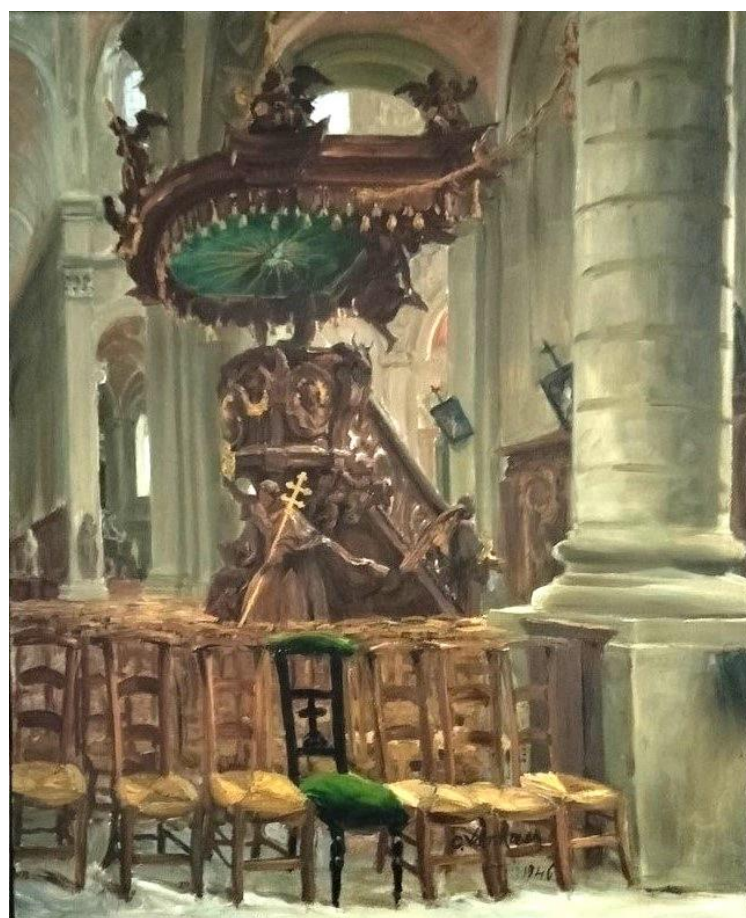

Gerard Vanraes schildert pastoor Delestré

Biddende gelovigen worden vanop de rug getoond, zo ook een processie op weg naar het hoofdaltaar. We kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat de kunstenaar niet helemaal in de ceremonie opgaat. Zijn blik dwaalt af en hij laat de liturgie voor wat ze is.

Gerard Vanraes

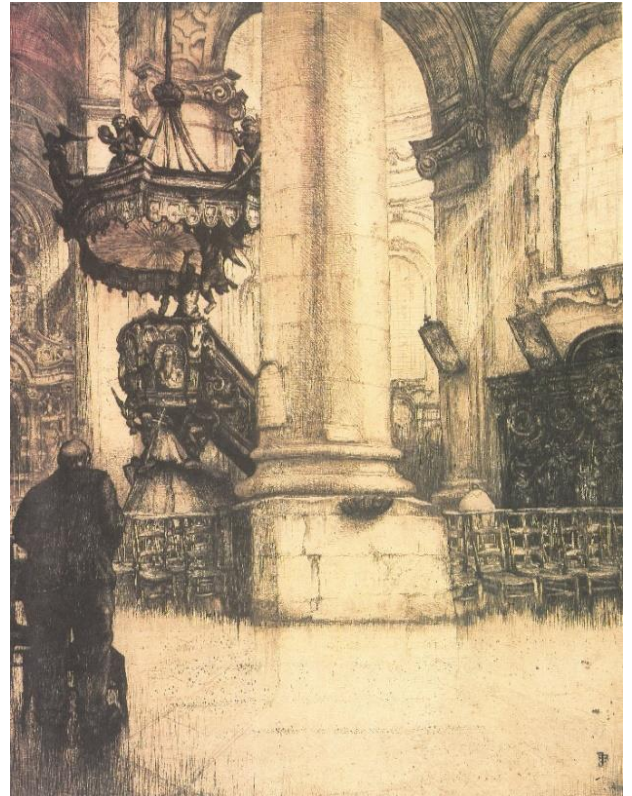
Zo komt de preekstoel in het vizier. Dit meesterwerk van Hendrik-Frans Verbruggen (1654 - 1724) is zo rijk aan plastische expressie, dat de schilder alle overige decorelementen gewoon vergeet en het als een monumentale sculptuur behandelt: met grillige contouren, een complexe iconografie en briljante details. De bidstoelen op de voorgrond herinneren ons er wel aan dat wij ons in een kerk bevinden, maar dat is een detail.

Gerard Vanraes

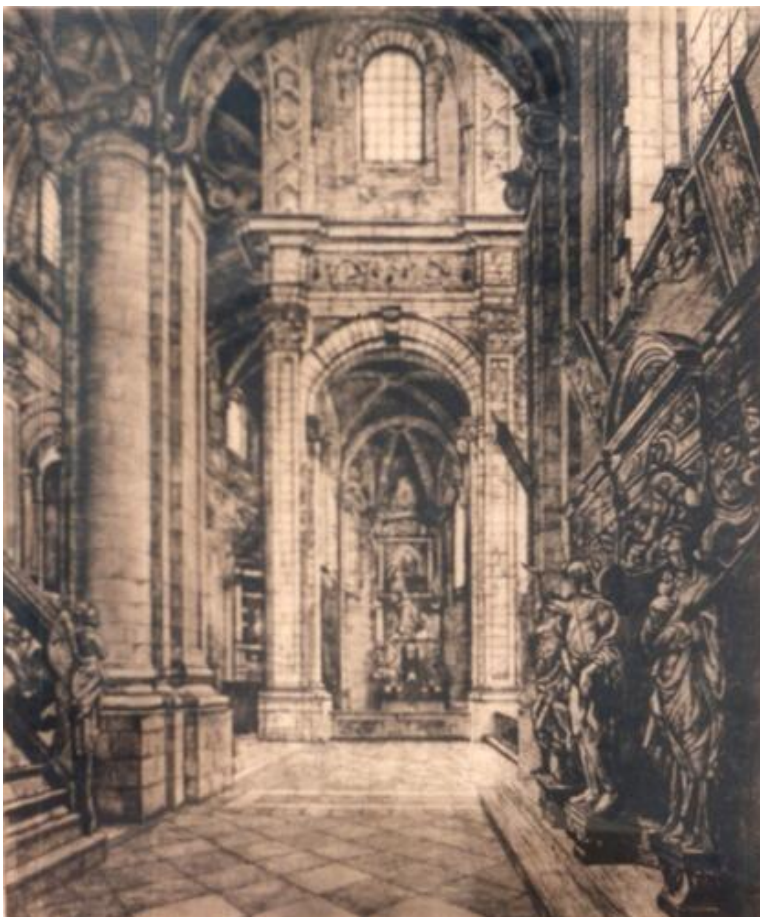
Vanraes is niet de enige die oog heeft voor de preekstoel. De Leuvense kunstenaar Alfred – Napoleon Delaunois (1875 – 1941) maakt er een gedetailleerde pentekening van. Hij plaatst zich frontaal voor de preekstoel; de resem bidstoelen heeft hij resoluut terzijde geschoven. In een ets van Jean Batenburg (1906 1990) zien wij de preekstoel vanuit weer een andere hoek en nu komt het overige meubilair in beeld.

Alfred-Napoleon Delaunois

Jean Batenburg

Jos Albert

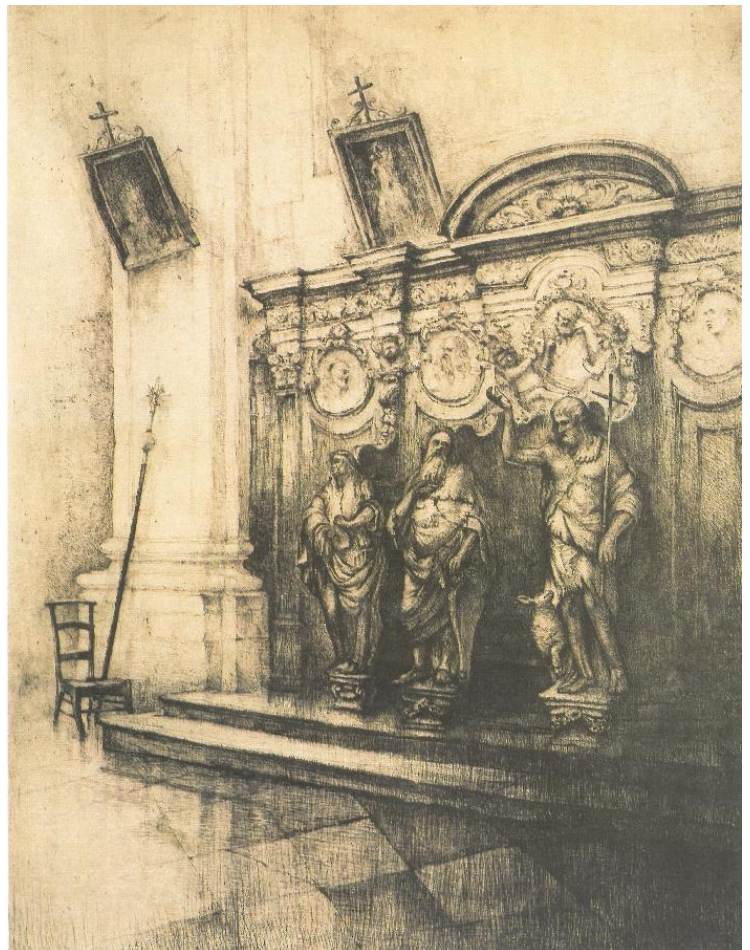
Kijk hoe Jos Albert (1886 – 1981) de rechterzijbeuk weergeeft als een dramatisch geheel. Met hem kijken wij naar de rijke opbouw van het Norbertusaltaar, met links en rechts van ons schitterend beeldhouwde figuren, aan de ene kant de engelen aan de voet van de preekstoel, aan de andere de levensgrote beelden van de biechtstoelen.

De vier biechtstoelen van Willem Kerricx (1652 – 1719) werden ooit door een overenthousiaste publicist (Alfred Cosyn in 1909) als de mooiste ter wereld bestempeld. Voor die kwaliteit zijn de kunstenaars ook gezwicht. Net als Albert heeft Vanraes ze van opzij bekeken en hierdoor een scherp perspectief in zijn schilderij gelegd.

Gerard Vanraes

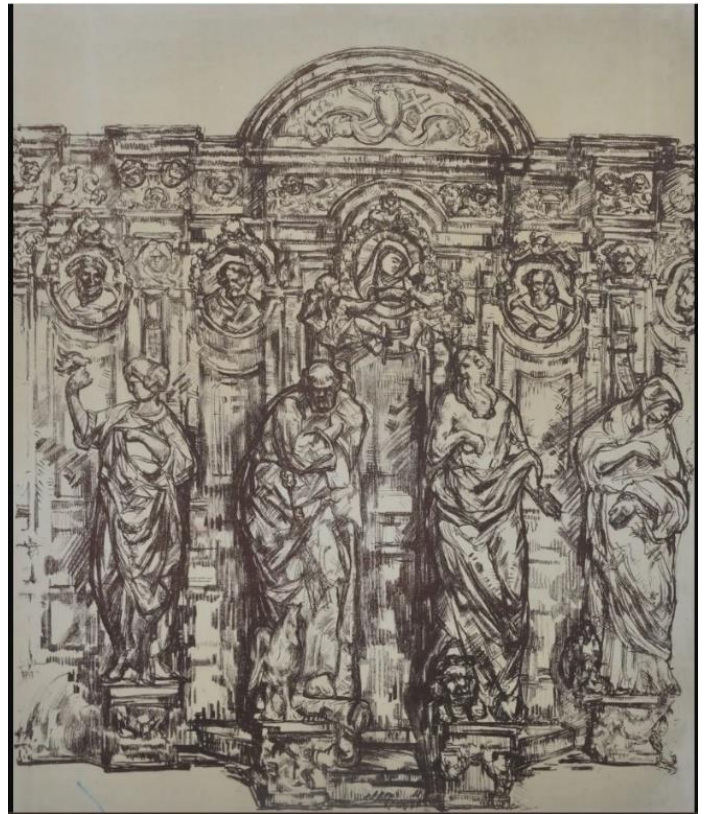
Batenbrug geeft slechts een aangesneden beeld van de biechtstoel; de blankheid van de pilaster ernaast zorgt voor een sterk contrast. Verrassend detail: tegen de muur rust een processiekruis. Het hoort hier eigenlijk niet thuis, hoogstwaarschijnlijk een vergetelheid, maar het geeft het werk een doorleefde toets.

Jean Batenburg

Alfred Delaunois, die wij bij de preekstoel al in actie zagen, heeft een zeer eigenzinnige manier om kerkinterieurs weer te geven. Het zijn impressies van half sombere ruimten, met af en toe het onbewogen silhouet van een biddende beginn of een mediterende geestelijke. Die sfeervolle, verstilde taferelen, met ingehouden coloriet, herinneren ergens aan de mysterieuze interieurs van Xavier Mellery, maar dan in een religieuze sfeer.

In Grimbergen slaat Delaunois een andere toon aan. Hij schenkt het merkwaardige meubilair de volle aandacht, los van de rechtstreekse omgeving. De zo geroemde biechtstoelen worden als op zichzelf staande monumenten behandeld. Hij portretteert ze, als het ware.

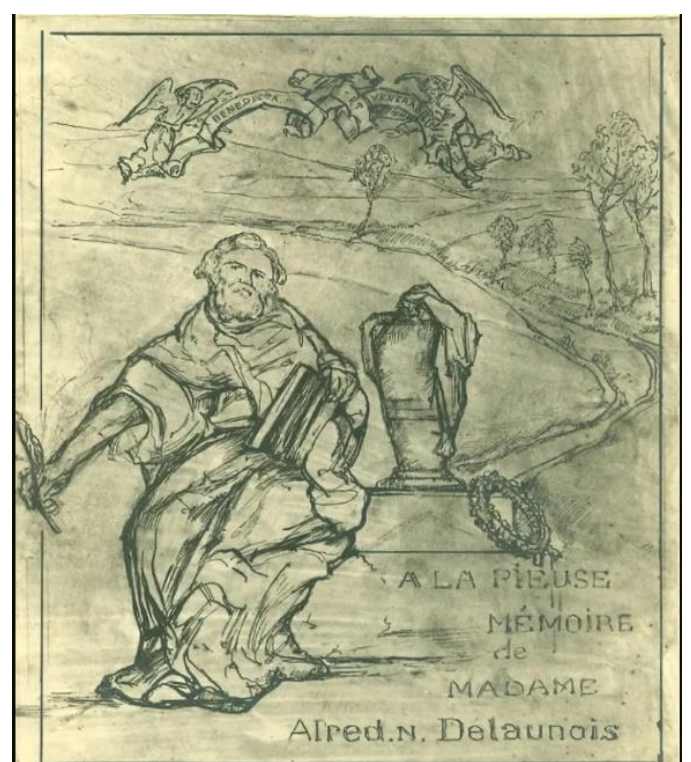
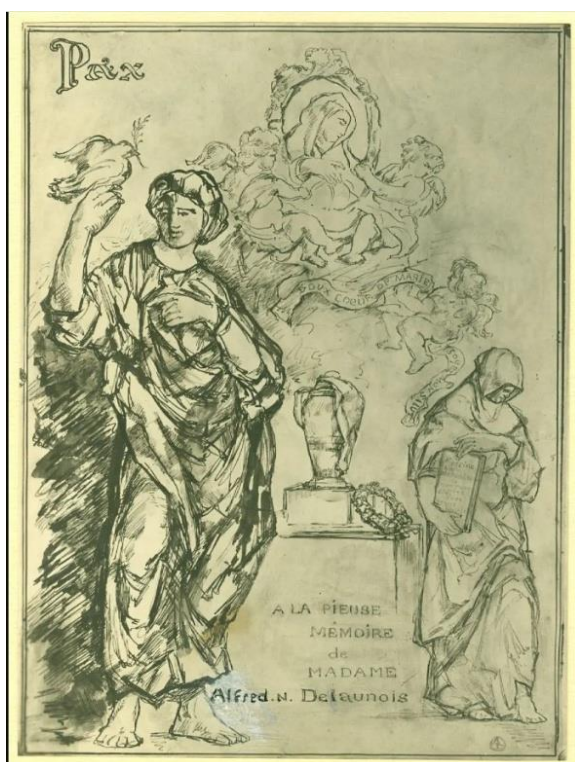

Alfred-Napoleon Delaunois

En hij gaat nog een stap verder. Hij plukt er visuele parels uit en hergebruikt die in een totaal nieuwe compositie. Zo herkennen wij het beeld van de Onschuld uit een van de biechtstoelen (achteraan links in de kerk) in een ontwerp van een bidprentje voor zijn overleden echtgenote. Let nu even op de tweede vrouwelijke figuur, helemaal rechts: Haar houding is gewoon overgenomen van een ander beeld van dezelfde biechtstoel. Het is dus geen alleenstaand fenomeen.

Delaunois scheidt er plezier in te citeren, want in een andere compositie ontleent hij het beeld van de Heilige Augustinus uit de sokkel van de preekstoel en recycleert hem tot profeet. Hierbij heeft hij de koorkap van de heilige bisschop vervangen door een toga-achtige losse kledij.

Ander detail: het inktpotje dat Augustinus in de linkerhand vasthoudt is verdwenen. De profeet heeft nog wel zijn pen en de foliant waarin hij gaat schrijven, maar van waar haalt hij dan zijn inkt?

Het rijke beeldarsenaal van de abdijkerk heeft de verbeelding van nog andere kunstenaars geprikkeld. Dat is zeker het geval bij Arie van de Giessen (1896 – 1950), ongetwijfeld een van de boeiendste figuren die in ons dorp werkzaam was. Na vele omzwervingen te land en te water vestigt Van de Giessen zich te Grimbergen. Zijn huis, ontworpen door Paul Haesaerts, vlak bij de Tangebeek, moest spijtig genoeg wijken voor de aanleg van het oprittencomplex aan de Sint-Annalaan. Het was een broeihaard van creativiteit en heel wat kunstenaars kwamen er over de vloer. Zijn echtgenote, Raymonde Thys (1909 – 2003), leerlinge van Joris Minne en een vriendin van Elisabeth Ivanonvsky was illustratrice, hun dochter Kris (° 1942) is beeldend kunstenaar.

Van de Giessen had een bijzondere fascinatie voor de abdijkerk. Hij vond er een weelde aan thema's die hij keer op keer optekende en in expressionistische stijl uitwerkte. Expressionisme is in de dop aanwezig op tal van plaatsen in de kerk, maar je moet er oog voor hebben. In een studie in inkt legt Van de Giessen variaties op een macaber thema vast: een schedel waarin een slang speels rond kronkelt, mond in, oogkas uit. Geen stukje fantasie, het is letterlijk te zien bovenaan het Verrijzenismonument in het koor, zo ook een zeis zwaaiend skelet of een slapende putto.

In de grote sacristie heeft hij oog voor de bijzondere sfeer van de vier schilderijen die in de lambrisering zijn ingewerkt. De kunstenaar, de Italiaan Luca Giordano (1634 – 1705) [bijgenaamd 'Luca fa presto!'], heeft met zijn donkere achtergrond een bijzonder clair-obscur effect bereikt. Het komt de expressiviteit van de uitgebeelde figuren ten goede. Hier heeft Van de Giessen een bijzondere voorliefde voor het tafereel van de bespottung van Jezus. Van de compositie houdt hij niets over. Voor hem is enkel die tragische figuur van tel, de bespottende gemartelde mens, met die schreeuwerige doornenkroon, met die lachwekkende rietstok. In de talrijke variaties die hij er op maakt is het overduidelijk dat Van de Giessen het lijden zelf gestalte geeft. Hij voelt de pijn, de wanhoop; hij lijdt mee.

Rik Sauwen

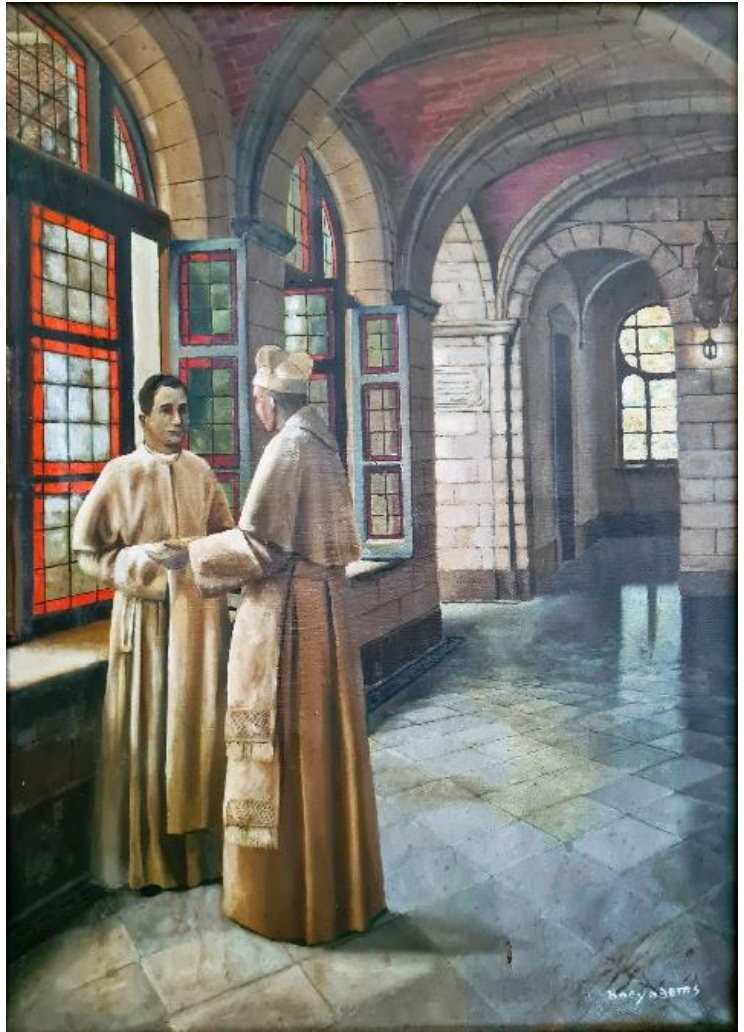

Arie van de Giessen
privé verzameling, courtesy Galerie St-John

OP ZOEK NAAR DE ONBEKENDE KUNSTENAAR

Herinner U het schilderij dat wij vorige keer besproken hebben: een zicht van de kloostergang van de abdij met twee Norbertijnen. Prelaat Erik had het kunnen verwerven voor de abdij nadat het bij de collega's van Averbode was opgedoken.

Wij hebben ons toen het hoofd zitten breken over wie dit werk geschilderd had. Aanvankelijk leek de signatuur onleesbaar, tot iemand er de naam BOEYNAEMS in meende te herkennen. Veel wijzer waren wij hiermee evenwel niet. Nergens was een kunstschilder met die naam te vinden. Dan misschien eens zoeken via mogelijke familieleden. Een beetje blindelings hebben wij een dame met die naam aangeschreven en gevraagd of zij iets afwist van een kunstschilder in haar familie. Per kerende kregen wij het antwoord dat het haar niets zij, maar dat zij het haar vader eens zou vragen. Zij stippelde ook aan dat de roots van haar familie te vinden zijn in de omgeving van Niel, Schelle, Hemiksem. Kort nadien stuurt zij een nieuw bericht. Zij heeft inderdaad haar vader over onze vraag aangesproken: *“De woorden van mijn papa: Vroeger in Niel in de Antwerpsestraat was er een kunstschilder en die was ver familie, heeft ooit zijn pa verteld.”*

Zij suggereerde om in Niel verder te zoeken.

Via Eddy Stuer, geboren en getogen te Niel en sinds jaar en dag begaan met het behoud en de leefbaarheid van de Rupelstreek, kwamen een aantal gegevens boven water.

Terwijl de zoektocht verder gaat sommen wij even op wat wij al vernomen hebben.

Onze schilder is waarschijnlijk Hendrik Frans Boeynaems, getrouwd met Alicia Vleminck. Hij woonde te Niel op de Antwerpsestraat 153. De man heeft ook een gezicht, want iemand [zijn achterneef] herkende hem op een foto bij een familieaangelegenheid.

Hij werd geboren in 1900 en stierf in 1969. Als wij kijken naar de stijl van het schilderij, dan kan die periode kloppen. Het werk moet gemaakt zijn ergens tussen 1930 en 1960.

In Niel zijn ze onder de indruk van de kwaliteit van het schilderij. Daar wanhopen zij niet om nog meer werk van hem op te diepen. Wij wensen Eddy alle succes met zijn zoektocht.

Wordt vervolgd.

Rik Sauwen

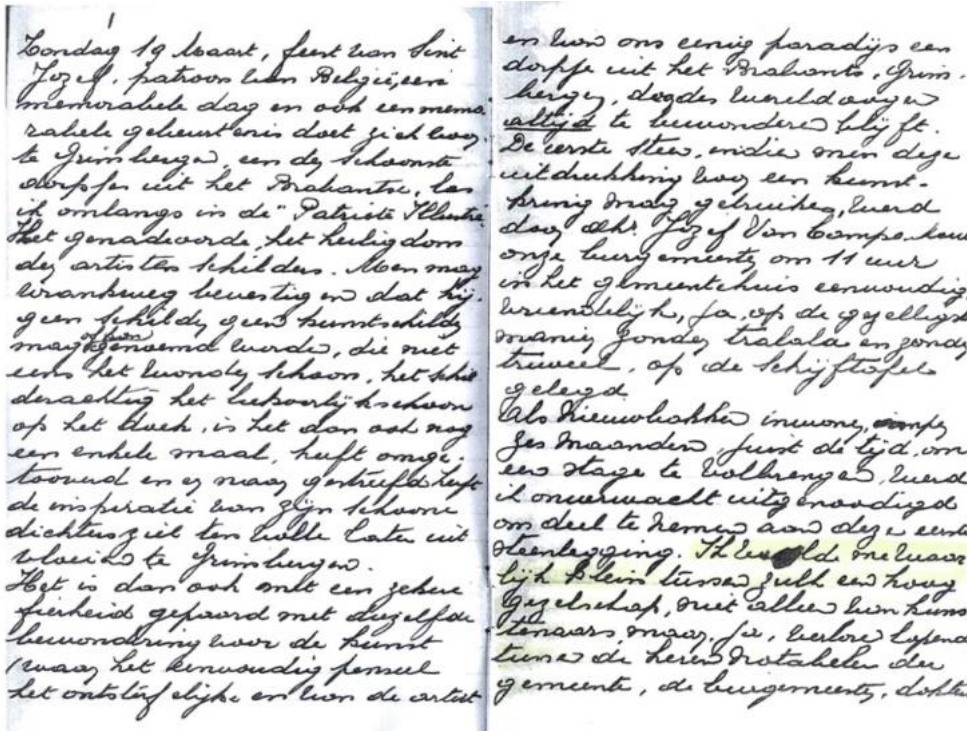
EEN KUNSTKRING IN GRIMBERGEN. IN 1950!

Onderstaand document, gedateerd 19 maart 1950, komt uit het digitaal archief van Wim Pas. Wim had vroeger een kunsthandel 'In de Roos' op het Kerkplein centrum Grimbergen en komt met dit schriftje uit 1950 opduiken. Er blijft enkel een digitale versie over, geen spoor van de handgeschreven nota's zelf.

Een eerder sober medium om de verslagen van de vergaderingen te noteren van een illuster gezelschap.

Titelblad en eerste bladzijden uit het schriftje

Kunstkring Grimbergen of De Kunst te Grimbergen, een handgeschreven document, met veel hoofdletters. De schrijver of secretaris is Paul Janssens, die pas in Grimbergen is komen wonen en verwonderd is over het voorname gezelschap waarin hij vertoeft.

Ik voelde me waarlijk klein tussen zulk een hoog gezelschap, niet alleen van kunstenaars, maar ja, verloren lopen tussen de heren notabelen der gemeente, de burgemeester, dokters, veearts en ook Mevrouw Geleyn, de achtbare weduwe van meester, ja grote meester Geleyn, een kunstenaar in de volle betekenis van het woord. Daarbij voeg ik nog drie onzer plaatselijke kunstenaars, de heren Van Loo, Van Brabant en Van Raes.

Op de eerste bladzijde schrijft de secretaris:

Zondag 19 Maart, feest van Sint Jozef, patroon van België, een memorabele dag en ook een memorabele gebeurtenis doet zich voor te Grimbergen, een der schoonste dorpjes uit het Brabantse, las ik onlangs in de 'Patriote Illustré'.

Het genadeoord, het heiligdom der artiesten schilders. Men mag vrankweg bevestigen dat er geen schilder, geen kunstschilder mag of kan genoemd worden, die niet eens het wonderschoon, het schilderachtig, het bekoorlijkschoon op het doek heeft omgetoverd en ernaar gestreefd heeft de inspiratie van zijn schone dichtersziel ten volle laten vloeien te Grimbergen.

Daarmee is de toon gezet.

Die dag, vijf jaar na het einde van de tweede wereldoorlog, na de koningskwestie en in volle schoolstrijd, stichten die heren zonder complimenten een Kunstkring in Grimbergen.

De eerste steen, indien men deze uitdrukking voor een kunstkring mag gebruiken, werd door Jozef Van Campenhout, onze burgemeester, om 11 uur in het gemeentehuis eenvoudig, vriendelijk, ja, op de gezelligste manier, zonder tralala en zonder truweel, op de schrijftafel gelegd.

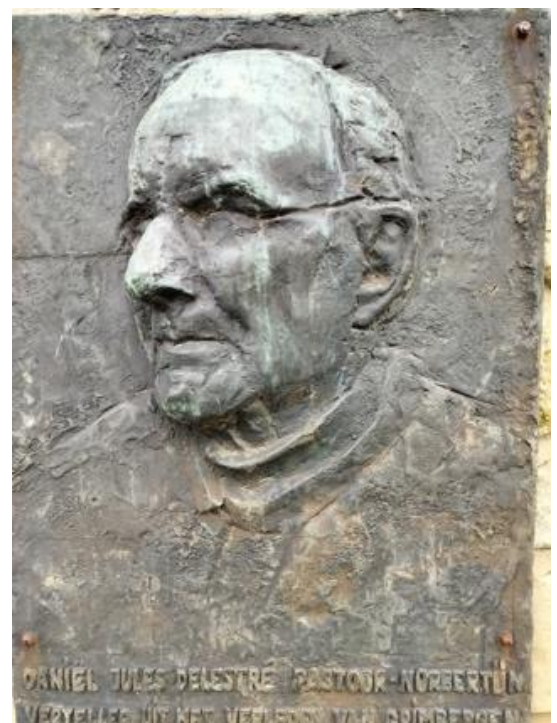

De voorzitter, Jozef Van Campenhout, was Burgemeester van Grimbergen van 1923 tot 1958. Voor, tijdens en tot na WO II, zo zijn er weinig in het België tijdens de woelige oorlogsjaren. Hij was landbouwer en woonde op het Lintkasteel. Memorabel is zijn verzet tegen de onteigeningen van goede landbouwgronden voor de aanleg van een militair vliegveld in 1933. *'De beste patattengrond'* was een van zijn klinkende argumenten. Ook na de oorlog die honger en miserie bracht ijvert hij voor de teruggave van het onteigende akkerland van onder andere de Poddegemhoeve en de Oyenbrugmolen. De kunstenaars - bestuurders wonen in Grimbergen: Paul Van Loo, Victor Van Brabant, Gerard Vanraes en Jean Batenburg.

Portret van burgemeester Jozef Van Campenhout, door Gaston Geleyn. In de portretgalerij in de trapzaal van het gemeentehuis zijn de meeste werken van Geleyn.

Op de lijst van 'ereleden ondersteunende' staat Pastoor Delestré, verteller van Grimbergse geschiedenis. Hij was de auteur van honderden historische kronieken die verschenen in het parochieblad in de rubriek 'Uit het verleden'.

Eigen Schoon Grimbergen heeft ze verwerkt en gebundeld tot de publicatie 'Uit het Verleden van Grimbergen'. Nog steeds een belangrijke bron van kennis voor wie meer wil weten over de Grimbergse geschiedenis en heemkunde.

Daniel Jules Delestré, bas-reliëf brons, Kerkplein, door Luc Cauwenberghs .

Andere ereleden waren: de Prelaat H. Van Heesch; Van Haan en De Vos, bestuurders en directeur van de fabriek die aan de verbrande Brug toen volop draaide: De Cockerries, Produits Chimiques du Pont Brulé.. Ook Ridder Thijs, destijds ingenieur bij Electrabel, was van de partij. En drukker Charles Van de Zande uit Vilvoorde.

En er wordt flink doorgewerkt. De propaganda zal gevoerd worden via de radio en in alle dagbladen zal de tentoonstelling aangekondigd worden.

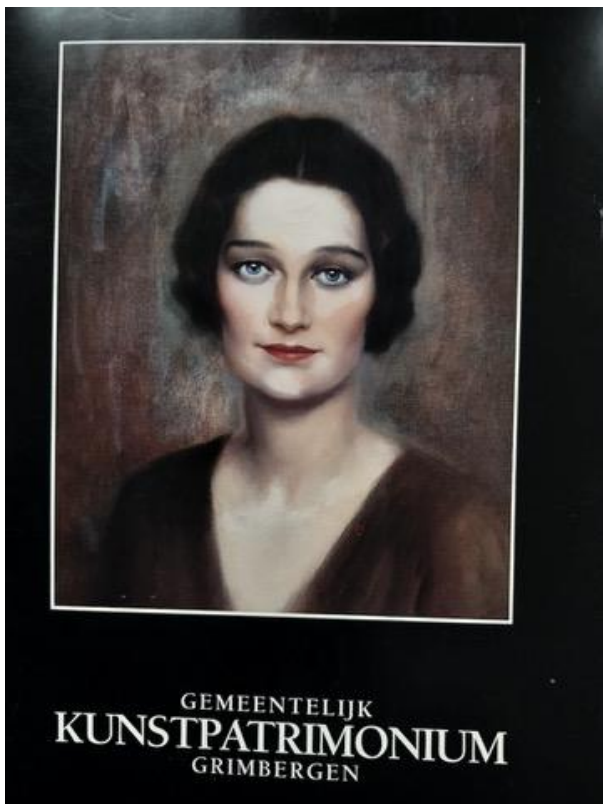
Iedere kunstenaar zal 6 werken indienen. Die van meester Van Cleemput, die kort ervoor overleed, zullen ten bate van zijn zoon, die verweesd achterblijft, te koop aangeboden worden. Dat kan wel eens de oorsprong zijn van de collectie Van Cleemput in het patrimonium van onze gemeente.

En er wordt nog gezocht naar het Portret van Koning Albert van de hand van Gaston Geleyn dat in het kabinet van Leon Mundeeler, minister van onderwijs, of in de Kamer, zou hangen.

De voorzitter, burgemeester Van Campenhout, stelt 'gans zijn gemeentebestuur' als beschermende leden aan en verzekert een toelage uit de gemeentekas. Dat waren nog eens tijden!

Op de volgende vergadering 26 maart 1950 wordt de officiële naam definitief aangenomen. "De kunst te Grimbergen" en de obligate Franse vertaling "l' Art à Grimbergen". Tevens wordt een vierde kunstenaar, de heer Batenburg voorgesteld en vriendelijk verwelkomd.

De tentoonstelling vindt plaats, met wat vertraging, op 13 mei 1950 in de bovenzaal van het gemeentehuis en in de zusterschool. Lijst der kunstenaars, volgens het verslag : *Gaston Geleyn +, Jos Albert, Van Loo, Van Brabant, Van Raes, De Winne, Van Cleemput +, Pastoor Van Kamp +, Broeder Tarcies, Batenburg, Poot (beeldhouwer)*. Een mooie lijst met enkele klinkende namen; de meesten onder hen komen opnieuw voor in 'Grimbergen in de Kunst' een uitgave van Eigen Schoon uit 1990.

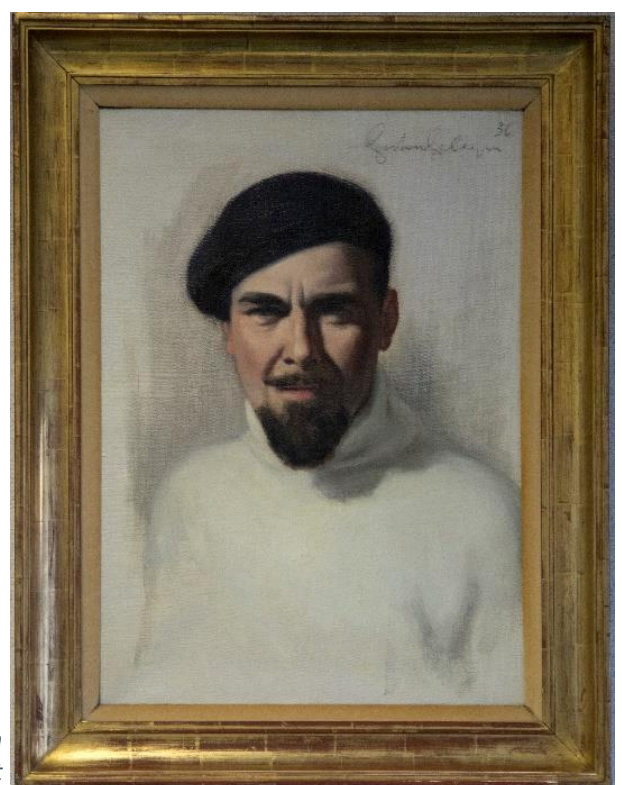

*Gaston Geleyn
Brussel 1892 -Grimbergen 1946*

Op het titelblad van een publicatie uit 1988' Het gemeentelijk kunstpatrimonium' prijkt dit 'Vrouwenportret' van Geleyn

De woning die hij in 1927 op de Brusselse steenweg bouwt staat er nog steeds. Het schildersatelier dat erbij hoorde is gesloopt voor de uitbreiding van het atheneum.

Hij schildert portretten van de koninklijke familie en van de Grimbergse burgemeesters. Zijn uitbeeldingen van de natuur leiden tot bevreedende landschappen en benaderen soms het abstracte. Vandaag kennen wij de Geleynzaal met enkele van zijn grote werken op de bovenste verdieping van het gemeentehuis.

*Gaston Geleyn
zelfportret*

Jos Albert (Brussel 1886 – Ukkel 1981) is een schilder van post- impressionistische, fauvistische en kubistische composities. Een internationaal befaamd kunstenaar schilder, in die jaren hoofdzakelijk van landschappen.

Ook de kunstenaars Van Loo, Van Brabant en De Winne lenen werken uit voor de tentoonstelling.

Jos Albert, Aan de hoge beekkant

Gerard Vanraes, chef decorschilder van de Muntshouwborg woont op dat moment in de Triohofstraat en schildert vaak interieurs in de abdijkerk. In onze nieuwsbrief lente 2024 staat een uitgebreid artikel over deze kunstenaar.

Op het schilderij zien wij enkele bakken met verfpoten en een claquet op de voorgrond. Het doek was op de vloer bevestigd en het schilderen gebeurde, om het overzicht te behouden al rechtstaande. Alles moest zonder veel bukken over de ganse oppervlakte van het doek binnen handbereik zijn. De claquet diende om, ertegenaan, recht mee af te lijnen.

Gerard Vanraes: Schildersatelier Muntshouwborg.

Gerard Vanraes

Het interieur van de abdijkerk van Grimbergen was voor Gerard misschien wel 'het' operadecor in een stuk waarvan hij, in zijn droom de regie had.

Jean Van Cleemput, *Het Schuttershof*

Jean Van Cleemput, 1881 – 1953. In zijn werk verheerlijkt hij de kleine man en het Brabantse landschap. Hij schildert in Grimbergen de belangrijkste monumenten en pittoreske hoekjes. Zijn werk evolueert naar fauvisme en expressionisme.

SINT-SERVAASOMMEGANG
Grimbergen
zondag 17 mei 1992
10 uur: eucharistieviering - 11 uur: vertrek ommegang

Jean Batenburg, schilder, schitterend aquarellist en etsen van landschappen en van zichten van Vlaamse steden en van Grimbergen. Nauw verbonden aan het artistieke leven in Grimbergen. De Norbertijner abdij heeft een belangrijke collectie etsen tentoongesteld in de Batenburgzaal.

Een ets van Jean Batenburg, *De Processie op de Hogesteeweg* diende in 1992 voor de affiche van de Ommegang.

Rik Poot won de Godecharleprijs in 1949. Hij was 26j 1950 en kreeg een 2de Romeprijs in 1953.

Rik Poot, Vilvoorde 1924 - Jette 2006

Van Rik staat een ontroerende sculptuur op het Kerkplein. Naar aanleiding van de Dutroux-affaire creëert hij een beeld van ontzettend verdriet. Hij noemt het 'Ghekwetst ben ic van binnen' een titel die verwijst naar een 14de eeuws gedicht, anoniem.

Rik Poot maakte het in opdracht van de Vilvoordse handelaars.

Een exemplaar staat aan de Troostbasiliek in Vilvoorde, het tweede exemplaar behield hij. Pastoor Gereon kon hem overtuigen om het beeld te schenken aan de abdij om het te plaatsen in het publieke forum.

Kort na het einde van de tweede wereldoorlog en enkele jaren voor de wereldtentoonstelling 'EXPO 58' was men in Grimbergen zeer bewust van de artistieke rijkdom in de zoektocht van vele befaamde kunstenaars die het picturale dorp met haar vele monumenten wilden vastleggen op canvas en papier.

Het initiatief ligt in de stroming die sinds de jaren 30 van Grimbergen de Parel van Brabant maakte en is een van de pijlers voor de bescherming omwille van haar picturale waarden.

Het legt nog eens de fundamenteen bloot waarop in Grimbergen het keurmerk KunstDorp met recht en rede gefundeerd is.

Erik Van Hemelrijck.

CULTUURPAL(L)ET 2025

Onze vzw is een enthousiaste deelnemer aan dit evenement waarvan de gemeente en het cultuurcentrum de belangrijkste voortrekkers zijn. Wij zullen gedurende enkele weken diverse reproducties van schilderijen plaatsen, precies op de plek waar ze ontstaan zijn. Op 22 juni organiseren we een dag-evenement in de Oyenbrugmolen. Ook de "levendige landschapschilders" doen mee. Meer info in onze volgende nieuwsbrief.

Het Cultuurcentrum Strombeek, de Academie Grimbergen, het MOT en het gemeentebestuur bundelen opnieuw de krachten om dit groots kunstevenement uit te rollen. Gedurende mei en juni 2025 zetten we alle vormen van actieve kunstbeoefening (videokunst, muziek, beeldende kunst, graffiti, schilderkunst, toneel, woord ...) en ambachten in de kijker.

Weekend van 17 -18 mei 2025: Open Ateliers i.s.m. Atelier in Beeld

Van 14 juni tot en met 25 juni: overzichtstentoonstelling in Cultuurcentrum Strombeek

**Zondag 1 juni, 14 u. - 17 u.: Demo's door het MOT
(malen en imkeren in Liermolen en smeden in het Guldendal)**

Zaterdag 21 juni vanaf 11 u.: Opendeurdag Academie met open ateliers

**Zondag 22 juni, 10 u. - 18 u.
Kunstdorp Grimbergen - Grimbergen met verve en muziek**

Woensdag 25 juni, 19.30 u. : slotconcert van de Academie in Cultuurcentrum Strombeek

Geloof je in het initiatief van KunstDorp Grimbergen ?

Word dan lid van KunstDorp Grimbergen vzw door 10 euro over te schrijven op rekeningnummer

BE76 0019 1377 1095 met vermelding van naam en adres. Stuur eveneens je mail-adres naar info@kunstdorpgrimbergen.be. Je blijft dan onze nieuwsbrieven ontvangen en steunt de werking van de vzw.

Vzw KunstDorp Grimbergen wordt gesteund door volgende sponsors:

Redactie van de nieuwsbrief : hubert.swalens@skynet.be; wil je de nieuwsbrief niet verder ontvangen, stuur dan een kort bericht naar info@kunstdorpgrimbergen.be
